

Anna John Dialog Schmidtmajerová: Jenom talent nebo genialita nestačí

27.05.2025

Věnuje se hraní, zpěvu, akrobacii i synchronnímu plavání, kdysi dokonce chtěla letět do vesmíru. To všechno je podle ní spojené nejenom s nadáním, ale i dřinou.

Prý jste se na prahu dospělosti rozhodovala mezi DAMU a kariérou vojenského pilota. Je to pravda?

Já jsem od malinka chtěla být kosmonautka. Později jsem chtěla umět řídit letadlo, což mi vydrželo do dospělosti. Pak jsem si uvědomila, že hrát divadlo by mě taky bavilo, takže jsem si dala přihlášku na tyhle dvě vysoké školy. Spíš jsem to chtěla zkusit. Nějakým zázrakem vyšla DAMU, tak jsem si řekla, že je to osud. Byla jsem tam nakonec moc šťastná.

Vedle herectví se věnujete novému cirkusu. Co přesně to je?

Nový cirkus v Česku reprezentuje například festival Letní Letná, ve světě potom třeba Cirque du Soleil. Ve Francii už má tenhle směr dlouhou tradici. Pro laika se to dá definovat tak, že v novém cirkusu vystupují v doprovodu živé hudby hlavně akrobaté, performeři a klauni, ale žádná zvířata.

Jaký je rozdíl mezi hraním v divadle a vystupováním v cirkusu?

Na představení nového cirkusu se musím chystat jako třeba profesionální sportovec na závody. Součástí vystupování je totiž velký fyzický výkon — například skákání na trampolíně, akrobacie na šálách, na kruhu nebo i na zemi, kdy si člověk stoupne na ramena jiného člověka, skočí salto a podobně. U klasického dramatu či komedie stačí, když si herec zopakuje před představením texty.

Co je váš nejodvážnější kousek?

Teeterboard. To je taková houpačka, kde na každém konci skáčou proti sobě akrobati. Je to jedna z nejnebezpečnějších disciplín. Tam jsem si přivodila i svoje nejvážnější zranění. Byla to veřejná generálka nového představení, kde všichni skákali tak nějak s větší energií. Já měla po přeletu přes prkno dopadnout do žíněnky, tu jsem ale přeletěla a zpřetrhla si vazy v obou kotnících. Dostala jsem sádku a hrozila mi operace, pokud by to nesrostlo. Naštěstí srostlo, což dodnes považuju za zázrak našeho lidského těla.

Už jako malá jste se věnovala synchronizovanému plavání. I to musí být hodně náročné.

Ano, synchronizované plavání alias akvabely je dřina. Je to jako normální plavecký trénink se styly kraul, znak, motýlek a tak dál. Je potřeba mít cit pro vodu, což znamená, že se plave v podstatě pořád, než se jde

na uměleckou část. Je důležité mít baletní a gymnastické dispozice, cit pro hudbu a zároveň schopnost zadržet pravidelně dech. K tomu potřebujete vydržet v pohybu, což je vážně hodně náročné. Takže ano, dalo by se říct, že je to dřina. (úsměv)

Podle Alberta Einsteina je genialita jedno procento talentu a 99 procent tvrdé práce. Souhlasíte?

Myslím, že to je pravda. Jenom talent nebo genialita nestačí. Obojí se musí zalévat jako kytička, k tomu je potřeba i práce. S prací se — teď mluvím z vlastní zkušenosti v oblasti umění — zase hodně pojí pokora. Když má člověk tyhle předpoklady v sobě a o svůj talent pečuje, tak to může jedinečně vykvést.

Pojďme na Žižkov. Jak dlouho jste tu žila?

Na Žižkov jsem přišla už jako malinká koncem 80. let, to mi byly asi čtyři roky. Vyrůstaly jsme se starší sestrou v Táboritské. Tam jsem prožila základní i střední školu, potom na vysoké jsem se přistěhovala do Čajkovského ulice. Chtěla jsem tu zůstat, protože Žižkov mi přirostl k srdci.

Co se vám tu líbí?

Mám ráda žižkovské domy. Mají svůj půvab a řekla bych, že se v nich hezky bydlí. Mám ráda ty vysoké stropy, staré dveře, některé prosklené, jiné jen dřevěné, a ty fantastické kliky. Domy mají svou duši a skvělé je na nich i to, že v létě v nich není horko.

Kam jste chodila na procházky?

Když jsme ještě měli psy, nejradši jsme chodili na Parukářku. Tam pak vyrostla malá hospoda, místo se stalo populární a začalo ho navštěvovat hodně lidí. Taky mi přirostla k srdci restaurace U Mariánského obrazu, kde byla a stále je skvělá plzeň. Pan vedoucí byl vždycky moc milý a měl skvělý tatarák.

Vadilo vám na Žižkově něco?

Jako malá jsem byla docela opatrná, protože tehdy tu žila spousta různých existencí. Někdy jsme měli trochu strach, to ale přičítám spíš dětské bojácnosti. Že by mi něco vyloženě vadilo, to se říct nedá. Teď mě spíš mrzí, že směrem k náměstí Jiřího z Poděbrad se zdejší domy a ulice stávají čtvrtí pro zahraniční boháče a že starousedlíci pomalu odcházejí, protože na bydlení tady nemají prostředky — byty i nájmy jsou strašně drahé, což ale platí v celé Praze. Je škoda, že tahle čtvrť s velkou duší přichází o starousedlíky.

I vy jste před pěti lety odešla do středočeských Poděbrad.

Já jsem se stěhovala spolu se svým mužem. Pracuje na Pardubicku a já v Praze, takže to byl takový kompromis „na půl cesty“. Z odchodu z Prahy jsem měla nejdřív strach, ale když se narodily děti, byla jsem ráda, protože v Poděbradech je daleko větší klid. Praha je dneska ještě uspěchanější, je v ní víc lidí a daleko větší provoz, takže musím říct, že se mi vlastně ulevilo.

Jaký je rozdíl mezi životem v žižkovském činžáku a v Poděbradech?

Na Žižkově měly vždycky obchody otevřeno v podstatě pořád, cokoli jste sehnali i o víkendu. V Poděbradech jsem si musela zvyknout na to, že prodejny se prostě v pátek zavřou a v provozu zůstanou jenom supermarkety, kde ale neseženu všechno. Na víkendy se musím nachystat, má to ale svůj půvab.

Vystupujete někde v Poděbradech?

To přímo ne, ale když jsem se přistěhovala, řekla jsem si, že by bylo fajn se nějak zapojit. Jednou mě

v knihovně, kam chodím s dcerou Emilkou, oslovila paní knihovnice, jestli bych měla zájem číst během Noci literatury. Potěšilo mě to, tak jsem kývla. Od té doby čtu dětem a maminkám pravidelně.

A kde vás můžeme vidět v Praze?

V Žitkovských bohyních v Divadle pod Palmovkou nebo v Dejvickém divadle v adaptaci Čapkova románu Továrna na absolutno. Potom občas v souboru Cirk La Putyka v divadle Jatka78, kam doufám budu moct diváky brzy pozvat. Taky možná přijedu zaspívat na nějaké žižkovské slavnosti nebo vystoupím v některém zdejším prostoru. Žižkov mám totiž moc ráda a ráda se sem vracím.

Foto: archiv Anny Schmidtmajerové